

a mogyoróbokorral, az este hirtelen és orvul reánk szakadt, akárcsak ama nyári alkonyaton, amikor Milucával, a szerelem első árnyalakjával birkóztam. A kert helyett az ucca felé botladoztam. A poros rácsozatú kapu még tárva volt. Tudtam, hogy a nyár rózsaszínben játszó, keményhéjú gyümölcsei már megértek és a csipkézett szélű levelek szomorúan integetnek utánam. A gyermek után integetnek, aki alattuk szakadt ki az öntudatlan gyermekkorból és most futva, szaladva rémülten tűnik el az ucca bolyhos sötétségü mélyén, a hasított cserefával megrakódott kocsi porzó nyomában.

MAI ROMÁN KÖLTŐK

Fordította: BRASSAI VIKTOR

V. EFTIMIU: AZ ERDŐ

*Eszteendő útjaimról amikor hazatértem,
a gyermekkori erdőt szemem már nem találta:
gerenda lett belőle, kútványú, hosszú szálfá,
koporsó és kereszt s korom lett, por a szélben.*

*Nagyapám aluszik most deszkáiban a tölgynek,
melynek tövén rigóra együtt vadásztunk hajdan;
mély sírás fojtogat, harapdálom az ajkam;
mellette fekihessen, ott hányják rám a földet!*

*Az erdőm sír neszében az ajtófordulásnak,
és ott nyög az ekében, melyet belőle vettek.
Óh, hadd sírassam erdőm, a meg nem könnyezetter,
melyet az elmenőkkel mégis egy sírba ástak.*

*Hogy zúgott rég a dombon! Elgondolom riadtan,
hogy alszik ő is, alszik, együtt a sok halottal.
Sudár erdőm mivé lett? Barátaim szóljatok! Jaj,
sírhantokon az erdőm, az erdőm föld alatt van!*

VOICULESCU: OKTÓBERI NAP

*Leszállt komoran október hava.
A hallgatással megvasalt ajakra
vak foltokat mar az idő sava,
s a bronzokat keserű rozsda lakja.*

*Az évek alig égnek s nem hevitnek,
a fájdalom színe is már hideg,
a csók alján salak ülepedik meg,
zsugorodnak a nagyszerű sebek.*

*Varjak mennyezete, a korhadó lég,
ködtörmelékekkel szórja be szemed.
Csak te támasztod, mely már-már omolnék,
az eget és a nagy fellegeket.*

*Az alkony csukja már gyöngyház fedőjét.
Fülevelve kis emlékeid zaját
hallgatod, hogy zúg az egész öröklét
egy nap kagylójában, az úrön át.*

G. BUGARIN: FÖLD, HARSÁK, EMBEREK

*Az áttetsző napkelti frissességben
harangocskáit csengeti a zab
és nyúlánk árnyú hársak ringanak
térdig állva a hullámzó vetésben.*

*A láthatár bolondos táncra kap,
Mint ugrándozó nyáj, a messzeségben;
mint istennőkkel a pogány mesékben
hejjehujázó víg istencsapat.*

*S hol mindenek ily szépséges vidámak,
prédául hullott vadmadár a föld:
a falvak s rétek rabszolgahadának*

*nyomorú életéért elgyötört...
— De fenn az égen kaszaél cikázgat;
a távolokban ballada sívölt...*

JÓZSEF ATTILA ÉLETE (IV.)

Irta: JÓZSEF JOLAN

A szomszédban egy özvegyasszony lakott három lányával. Ha kiszorultunk, Mészárosné hideg, sötét konyhájából, behívtak maguk közé, ne lődörögjünk a hideg udvaron.

Az özvegyasszony poggyásztartó hálókát kötött, a lányok segítettek neki. Sebesen motolált kezükben a hosszú fatű. Énekszóval, vidám fecsegéssel végezték munkájukat, jókedv és öröm buzgott belőlük, mintha ünnep lenne minden másnapjuk. Ha nem is karácsony, hát születésnap.

Nem éreztük jól magunkat közöttük. Csodálkozva néztük az asszonyt, ha megpaskolta a gyerekek kezét vagy ha szája sorba cuppant a képükön. A lányok visszaölelgették és nevettek, mintha forró nyárban hideg vizet csurgattak volna végig a hátukon.